

Буря війни. Книга 4

КУПИТИ

Про книгу

Зрада Кела стала важким ударом для Мер Барров. Тож настав час зруйнувати вщент королівство Норта та забезпечити червоним свободу. Але щоб повалити владу Мейвена, Мер має продовжувати боротьбу на боці зрадника, що розбив її серце. Об'єднання срібних союзників Кела, сил Мер та Кармазинової гвардії доволі грізне. Та Мейвен готовий знищити все і всіх на своєму шляху, аби перемогти і знову заволодіти Мер.

Розділ 1

Мер

Ми надовго занурюємося в тишу.

Корвіум розкинувся навколо нас, повний людей, але напрочуд порожній.
Розділай і володарюй.

Суть зрозуміла, лінія чітка. Фарлі й Девідсон із пильністю в очах дивляться на мене, а я поглядаю на них у відповідь. Мабуть, Кел навіть не підозрює, що Кармазинова гвардія та Монфор не мають жодного наміру дозволити йому сісти на трон, який він урешті завоює.

Мабуть, принц більше дбає про корону, аніж про думку червоних. І, мабуть, мені тепер не слід називати його Келом.

Тиберій Келоре. Король Тиберій. Тиберій Сьомий.

Ім'я, яким його нарекли; ім'я, яким він звався, коли ми вперше зустрілися.

Тоді хлопець нарік мене злодійкою. Дуже влучно.

Шкода, що я не можу забути події останньої години. Відхилитися назад. Спіткнутися. Ще одну секунду насолодитися тим дивовижним блаженством, у якому існували лише біль у м'язах і відрощених цілителем кістках, приємна порожнеча в голові, впевненість у коханні та вірності принца. Навіть щем розбитого серця не може змусити мене ненавидіти Тиберія за його вибір. Гнів охопить мою душу пізніше.

На обличчі Фарлі з'являється занепокоєння. Дивина. Я звикла до холодної рішучості чи гарячого гніву Діани, тому зараз здивовано підводжу брови. Дівчина помічає мій запитливий погляд, посмикуючи прикрашеними шрамом вустами.

— Я повідомлю про рішення Кела Командуванню, — каже вона, порушуючи напружену тишу спокійними й упевненими словами. — Лише Командуванню. Ада якнайшвидше сповістить їх.

— Гаразд, — схиляє голову президент Монфору. — Упевнений, що генерали Барабанник і Лебідь уже здогадуються про плани наших так званих союзників. Вони стежили за королевою Деролан, відколи та вступила в цю гру.

— Анабель Деролан перебувала при дворі Мейвена досить довго, принаймні кілька тижнів, — чомусь мій голос не тремтить, натомість звучить сталено, могутньо. Я мушу здаватися сильною, навіть якщо потопаю у відчаї. Брехати заради добрих намірів не гріх. — Вона, мабуть, володіє безмежною кількістю інформації про задуми короля.

— Мабуть, — каже Девідсон, замислено киваючи, і примружується на досі вологу землю під своїми ногами. Не роздумує, а зосереджується. У його голові поступово виникає чіткий план. Попереду на нас чекає непростий шлях, навіть дурень знає це. — Ось чому я мушу повернутися туди, — додає чоловік майже вибачливо, ніби я розсерджуюся на нього за те, що він виконує свій обов'язок. — Вуха й очі наготові, так?

— Вуха й очі наготові, — відповідаємо ми з Фарлі водночас, дивуючи одна одну.

Президент відступає від нас твердою ногою, лишаючи провулок. Його сиве волосся химерно блищить на сонці. Після битви Девідсон ретельно змив із себе піт і попіл та замінив закривавлений мундир на новий, аби не зраджувати свій звичний — спокійний, нічим не примітний — образ. Мудре рішення. Срібні одержимі власним зовнішнім виглядом, постійно намагаються пишатися видимою силою та могутністю. На тлі Воло Самоса, Еванджелін, Птолемея та страхітливої королеви Вайпер президент Монфору ледве помітний; він міг би злитися зі стінами, якби захотів. Вони не розуміють, що Девідсон пильно стежить за ними. Вони не розуміють, що ми пильно стежимо за ними.

Я зі свистом вдихаю, змушуючи себе постати перед правдою. Кел також не зрозуміє.

«Тиберій, — подумки гарчу до себе та стискаю долоню в кулак, впиваючись нігтями у плоть. — Називай його Тиберій».

Довгий чорний мур Корвіума здається голим і мертвим після багатогодинної облоги. Відвертаюся від постаті президента, яка поволі віддаляється, аби поглянути на вали, що оточують внутрішню частину міста-фортеці. Снігова буря давно вгамувалася, темрява розвіялась, і тепер усе тут видається меншим, зовсім не величним. Колись у Корвіум знатні офіцери гнали червоних солдатів, більшість із яких зустрічали неминучу

смерть у траншеях Ядухи, а тепер тутешні мури, вулиці, ворота патрулюють повстанці з кармазиною кров'ю. Червоні сидять поруч зі срібними королями в міській вежі й обговорюють війну; кілька воїнів із багряними хустками на шиях чи зап'ястях ходять туди-сюди, тримаючи в руках старі рушниці. Кармазинова гвардія не дозволить, аби хтось застав їх зненацька, хоча в них немає причин бути настільки настороженими. Принаймні поки що. Армія Мейвена відступила, і навіть Воло Самосу бракує сміливості, щоб спробувати атакувати нас, позаяк йому потрібна гвардія, Монфор, ми. А ще Кел — «Тиберій, нетямо». Воло потрібен хлопець, його титул, його корона та його клята згода на кляттий шлюб із клятою Еванджелін.

Моє обличчя горить. Відчуваючи, як бурхливі хвилі ревності здіймаються в моїй душі, я кривлюся від сорому. Розбите серце не має турбувати мене цієї миті; втрата Кела не повинна лякати мене більше, ніж загибель або програш у війні за свободу червоних, але лякає. Мені стає сил тільки на те, аби спробувати витримати цей невимовний біль.

Чому я відмовилась?

Я знехтувала його пропозицією, знехтувала ним. Мене розірвала середини ще одна зрада — зрада Кела, проте моя теж. «Я кохаю тебе» — це обіцянка, яку ми обоє дали одне одному й обоє порушили. Кохати — означає цінувати понад усе, бажати понад усе, потребувати понад усе та прагнути з'єднати два життя в одне.

Однак принц не вибрав мене, а я — його.

Для Кела важливішою виявилася влада, а для мене — моя ціль.

А ще я до смерті боюся повернутися в золоту клітку. Хлопець запропонував мені стати його дружиною, хоча й не коронованою, але впевнена, що він без вагань зробив би мене королевою, якби Еванджелін можна було відштовхнути вбік знову. Я вже знаю, наскільки задушливо й тяжко перебувати біля короля, таке життя мене зовсім не приваблює. Попри те що Кел не Мейвен, трон Норти незмінний. Він переламує людей, розбещує їх.

Яка б то була дивна доля. Кел із короною на голові, а поруч із ним королева Самос і дівчина-блискавка. Правду кажучи, у глибині душі мені кортіло погодитися на пропозицію принца. Вибрати легкий шлях, нарешті

відпустити себе, зробити крок назад, перемогти — і насолодитися благами, про які я навіть мріяти не сміла. Подарувати своїй родині найкраще життя. Врятувати нас усіх від небезпеки. І залишитися з ним. Стати біля Кела — червона дівчина попліч зі срібним правителем. Змінювати світ на краще. Убити Мейвена. Спати без кошмарів і жити без страху.

Я щосили кусаю губу, аби відігнати огидне бажання. Спокуса солодка, і вибір Кела щомиті стає зрозумілішим для мене. Усе-таки ми з ним схожі.

Раптом голосне ворухіння збоку привертає мою увагу. Фарлі зітхає, притуляючись спиною до стіни провулка, схрестивши руки на грудях. На відміну від Девідсона, вона ще не зняла свою закривавлену форму. Хай убрання дівчини не вкрите брудом, як моє, його тканина чорніє плямами від засохлої сріблястої крові. Минуло лише кілька місяців від народження Клари, і Діана з гордістю не приховує своїх заокруглених стегон. Співчуття до мене, яке жевріло в її блакитних очах, ураз зникає, перетворюючись на гнів. Фарді дивиться догори, на вежу, що височіє над нами, де дивна рада срібних і червоних намагається вирішити наше майбутнє.

— Він був там, — дівчина не чекає, поки я запитаю, хто саме. — Сріблясте волосся, товста шия, безглузда броня. Цей бісів син досі дихає, хоча пронизав лезом серце Шейда.

Нігтями ще глибше впиваюся у свою шкіру на згадку про Птолемея Самоса. Принца Рифту. Убивцю мого брата. Я теж раптово спалахую люття. І соромом водночас.

— Так.

— Тому що ти уклала угоду з його сестрою. Твоя свобода за його життя. За мою помсту, — тихо зізнаюся. — Я дала слово Еванджелін.

— Ти дала слово срібній, — шипить крізь зуби Діана. — Ця обіцянка варта хіба що попелу.

— Проте все одно обіцянка.

З горла Фарлі виривається низький звук, схожий на гарчання. Її широкі плечі напружуються, а погляд прикипає до вежі. Цікаво, скільки зусиль знадобиться, щоб не дати дівчині піти туди й вирвати очні яблука із черепа Птолемея. Я б не зупиняла її, якби вона наважилася на таке; просто мовчки спостерігала б за вбивством брата Еванджелін.

Розтискаю кулак, пошкодувавши свою долоню, і ступаю вперед, впритул наближаючись до Діани. Після секундного вагання я обережно кладу руку їй на плече.

— Моя обіцянка. Не твоя.

Фарлі вмить завмирає, а гримаса злості на її обличчі змінюється на усмішку. Вона повертає голову, аби зазирнути в мої очі своїми, світлими та яскравими під промінням сонця:

— Здається, ти краще знаєшся на політиці, ніж на війні, Мер Барров.

Я насилу всміхаюся.

— Між ними немає різниці, — важкий урок, який мені сьогодні нарешті вдалося засвоїти. — Як вважаєш, ти здатна вбити його?

Колись, напевно, вона б глузливо пикнула у відповідь на моє питання. Фарлі — жорстка людина зі сталеву загороду навколо серця. Вона така, якою повинна бути справжня жінка-воїн. Однак щось — мабуть, її кохання до Шейда та, звісно, народження доньки — навіки з'єднало нас і тепер дає мені змогу заглянути за завісу кам'яної пані генерала. Діана вагається, її посмішка злегка тьмяніє.

— Не знаю, — шепоче врешті вона. — Проте я ніколи не зможу подивитися на себе в дзеркало, подивитися на Клару, якщо не спробую.

— І я теж не зможу, якщо дозволю тобі померти через помсту, — міцніше стискаю її плече. — Будь ласка, не нароби дурниць.

— Відколи ти сумніваєшся в моїй тьмушті, Мер Барров? — неначе від дії чарів, усмішка дівчини розквітає з новою силою. Діана навіть підморгує мені.

Високий зріст Фарлі змушує мене постійно тримати голову піднятою, тому шрами на моїй потилиці, про які я майже забула, зненацька пронизує біль. Але він здається мізерним проти холодного розпачу, який уже торкається моєї душі крижаними пальцями.

— Мені просто цікаво, чим усе завершиться, — стиха промовляю, сподіваючись змусити Діану усвідомити безглуздість сліпої спраги крові.

— Я не в змозі відповісти на запитання, яке має забагато відповідей, — хитає головою Фарлі.

— Полемей убив Шейда, ти вб'єш Птолемея, а далі що? Еванджелін уб'є тебе, уб'є Клару, я вб'ю Еванджелін, і так без кінця? — мені не чужа смерть, проте такий перебіг подій видається надто продуманим, штучно підробленим. Ця бездушна виваженість притаманна Мейвену, але не нам. Попри те що Діана бажала знищити Птолемея відтоді, як я прикидалася Меріною Титанос, у той час нею керувала вілланість гвардії, а не кривава жага помсти.

— Ти бажаєш, щоб я помилувала його? — очі Фарлі спалахують синім вогнем.

— Звісно, ні, — майже роздратовано кидаю. — Я не відаю, чого бажаю і про що говорю, — слова набігають одне на одне, наче бурхливі хвилі. — Однак мені не дає спокою тривога. Я бачила, що з людьми робить мстивість та злість, і не хочу, аби Клара росла без матері.

Дівчина різко відвертається, ховаючи обличчя, але не встигає затаїти від мене серпанок сліз у погляді. Діана не проливає їх. Поворухнувши плечем, вона відштовхує мене.

Водночас я напосідаю далі:

— Твоя донька вже втратила Шейда, і, якби перед нею постав вибір між помстою за батька та життям матері, мені відомо, що б вона вибрала.

— Якщо вже ти згадала про вибір... — глухо промовляє Фарлі, досі дивлячись убік, — я пишаюся твоїм.

— Дарлі, не змінюй тему...

— Ти чуєш, дівчино-блискавка? — вона шморгає носом і насилу усміхається, повертаючи своє почервоніле обличчя до мене. — Я сказала, що пишаюся тобою. Напиши про це у щоденнику на пам'ять, бо, напевно, такого більше ніколи не станеться.

Попри все, я тихо хихикаю:

— Гаразд. А чим саме мені вдалося завоювати твою похвалу?

— Ну, прекрасним відчуттям стилю, — вона змахує засохлу грязюку, змішану з кров'ю, з мого плеча, — і, звичайно, доброю та милою вдачею...

Знову не стримую смішка.

— Я пишаюся тобою, тому що знаю, як це — утратити людину, яку кохаєш, — цього разу Діана бере мене під руку, мабуть, щоб не дати мені втекти від розмови, до якої, на мою думку, я ще не готова.

«Мер, вибери мене». Лише годину тому моє серце пронизали ці слова й переслідують мене дотепер.

— Між нами ніби запало урвище зради, — шепочу оезсило.

Я прикипаю поглядом до підборілля Фарлі, аби не дивитися їй в очі. Шрам біля лівого куточка її рота глибокий і трохи тягне уста дівчини вбік. Рівненька лінія, яку міг залишити тільки загострений ніж. У Діани не було цього сліду на обличчі, коли ми вперше зустрілися при світлі блакитної свічки у старому вагоні Вілла Свистуна.

— Безумовно, він зрадив...

— Ні, не він, — угорі хмара перетинає небо, посилаючи мінливі тіні на нас обох. Літній вітерець дме напрочуд холодно, змушуючи мене всім тілом затремтіти. За звичкою, я прагну якнайшвидше вілщукати Кела та зігрітися в його теплі. Від думки про хлопця гірка нудота підступає до горла. Усвідомлювати дійсність ще ніколи не було настільки боляче. — Він обіцяв мені завжди бути поруч, проте я також обіцяла йому багато чого й не дотримала свого слова. А ще в Тиберія є інші зобов'язання. Перед собою, перед покійним батьком. Він полюбив корону раніше, ніж полюбив мене, хай, можливо, несвідомо, і свято вважає, що чинить правильно заради нас, заради всіх. Хіба можна звинувачувати його за це?

Наважившись, я таки зазираю Діані у вічі й шукаю в них відповідь. Її немає, принаймні такої, яка б мені сподобалася. Зубами Фарлі впивається у свою губу, намагаючись стримати безжальні та гострі слова. Безуспішно.

— Не виправдовуй його, — глузливо тягне дівчина, хай і спрямовує свою лють не на мене.

— Мені таке й на думку не спадало.

— Та невже? — роздратовано зітхає вона. — Срібний король завжди буде срібним королем. Хоча Келові бракує кмітливості, він точно усвідомлює наслідки свого вибору.

— Може, варто було погодитися на його пропозицію. Заради червоних. Хтозна, скільки змін зуміла б спричинити королева з багряною кров'ю. —

— Дуже мало, Мер, — каже Фарлі з холодною впевненістю. — Будь-який перелом, що виникне після твоєї коронації, буде надто мізерним, надто непримітним, — її голос м'якшає. — Таку зміну легко скасувати, вона ілюзорна. Усе, чого ми досягли, помре разом із тобою. Зрозумій: світ, який ми прагнемо збудувати, мусить пережити нас.

Для наступних поколінь.

Діана впирається в мене зосередженим поглядом. У Клари очі Шейда, а не Фарлі. Медові, а не сині. Цікаво, від кого з батьків дівчинка успадкувала свою вдачу?

Бриз розвіває нещодавно підстрижене волосся Діани, темно-золоте в тіні хмар. За її шрами ховається звичайна червона юначка, ще одне дитя війни й руїни. Вона бачила гірші страхіття, ніж я, зробила більше, ніж я. Більше страждала. Втратила матір, сестру, коханого. Усі її дитячі мрії розвіялися димом над полем бою. Якщо Фарлі здатна йти вперед і вірити в перемогу, я теж зумію. Попри те що ми з нею частенько стукаємося лобами, Діана — щира й віддана людина, а її слова — незнайома, однак необхідна втіха. Я змарнувала стільки часу, сперечаючись сама із собою, що мене вже нудить від голосу власної свідомості.

— Ти маєш рацію, — напруга всередині мене поволі зникає, дозволяючи дивному маренню з образом Кела канути в темряву. Назавжди.

Я не стану його червоною королевою.

Фарлі майже до болю стискає моє плече. Незважаючи на допомогу цілителів, моє тіло досі ниє.

— Окрім того, — додає вона, — на трон сіла б не ти. Анабель Леролан і правитель Рифту чітко пояснили, що корону отримає дівчина з клану Самос. Я пирхаю у відповідь. Еванджелін Самос навіть не приховувала своєї огиди до плану Вола в залі ради. Дивно, що Фарлі нічого не помітила.

— Не отримає, якщо зможе уникнути цього.

— Хм? — погляд Діани вмить набуває гостроти.

— Згадай, як вона навмисне тебе провокувала, — знизую плечима, подумки повертаючись у минуле. Ось Еванджелін викликає червону служницю, розбиває келих і змушує бідолашну жінку голими руками збирати уламки скла лише заради розваги. Щоб розлютити кожну

червонокровну людину в кімнаті. Незважно втямити, навіщо Самос так учинила. — Вона не бажає бути частиною цього союзу та виходити заміж за... Тиберія.

— Але ж Самос завжди прагнула титулу королеви, — Фарлі здається спантеличеною, але й зацікавленою. — Я думала... Звісно, мені годі усвідомити поведінку срібних, проте все-таки...

— Лишивши Археон, Еванджелін стала принцесою власного краю — Рифту. Сумніваюся, що вона хоче повернутися під владу родини Келоре. Їхні з Тиберієм заручини були лише договором заради влади, — промовляю я з болем у серці. — Влади, яку Самос уже має, або... — запинаюся на мить, — якої більше не бажає. — Згадую час, проведений із Еванджелін у палаці Білого Вогню. Вона зітхнула з полегшенням, дізнавшись, що замість неї Мейвен одружиться з Айріс Сигнет. І не тільки тому, що він чудовисько, а й через те, що для дівчини існує хтось важливіший за корону.

Елейн Гейвен. Коли її родина повстала проти короля, Мейвен назвав Елейн шльондрою Еванджелін. Я не помітила її на перемовинах у вежі, однак більшість членів клану Гейвен підтримують Воло Самоса й завдяки своєму вмінню керувати тінями могли перебувати в залі непомітно для всіх.

— Думаєш, вона спробує перешкодити планам свого батька, якщо зуміє?
— Діана зараз нагадує кішку, яка зловила на вечерю особливо товсту мишу.
— Якщо хтось... допоможе їй?

Кел не відмовився від корони заради кохання. Але чи зробить те саме Еванджелін?

Чомусь мені здається, що ні. Перед моїми очима мерехтить відчай, що панував на лиці Самос, її тихий опір у залі ради.

— Можливо, — говорю я, розуміючи вагу своїх слів. — У неї є власні причини, що дає нам певну перевагу.

Уста Фарлі вигинаються справжньою усмішкою. Незважаючи на все, що сталося за останню годину, мене раптом охоплює спалах надії.

— Ну, Барров, зроби ще один запис у щоденнику. Я до біса пишаюся тобою, — Діана плескає мене по руці, хихочучи.

— Дівчина-блискавка таки не даром хліб їсть.

Голосно пирснувши, Фарлі відступає, жестом вказуючи мені йти слідом за нею. Широка вулиця попереду вабить мене блиском дороги, де під літнім сонцем тане останній сніг, однак я вагаюся, не бажаючи залишати безпеку темного куточка. Світ за межами цього вузького провулка досі лякає мене. Корвіум дихає тишею, зализуючи рани, а його центральна вежа строгим шпилем пронизує небо. Здрігнувшись, я змушую себе зрушити з місця. Перший крок відгукується болем. Другий також.

— Тобі не потрібно повертатися нагору, — бурмоче Діана, торкаючись мого плеча. — Я потім розповім тобі про все, що відбудеться. Ми з Девідсоном впораємося.

Від думки про те, аби знову зайти до зали ради, сидіти там мовчки, поки Тиберій нехтує всім, що ми пережили заради повстання, у мене холодне кров. Однак я повинна це витримати. Я помічаю те, чого інші не можуть; відаю те, що іншим невідоме. Я мушу повернутися. Заради нашої цілі.

І заради нього.

Мені незмога заперечити, як сильно я хочу повернутися заради нього.

— Розкажи мені все, що знаєш, — шепочу до Фарлі. — Усе, що замислив Девідсон. Мені набридло перебувати в темряві.

— Звісно, — швидко погоджується Діана. Занадто швидко.

— Можете використовувати мене, як вам заманеться, проте за однієї умови.

— Якої? — дівчина сповільнює ходу, аби ступати водночас зі мною.

— Він житиме.

Наче розгублений собака, Фарлі понурює голову.

— Зламайте його корону, зламайте його трон, знищьте його владу, — дивлюся на неї з усім запалом, який горить у мені. Блискавка враз пробуджується всередині мене, готова ось-ось вивільнитись. — Але Тиберій мусить жити.

Діана зі свистом вдихає, випроставши широкі плечі. Схоже, що вона бачить мене наскрізь, кожну ваду мого недовершеного серця. Я тримаюся свого. У мене є на це право.

— Не можу нічого обіцяти, однак я намагатимуся вберегти його, Мер, — її голос тремтить.

Принаймні вона не бреше мені.

Я почуваюся розрізаною на дві частини, покраяною на два шматки. Наді мною чорною хмарою нависає запитання: життя Кела чи наша перемога? Не знаю, що виберу, коли доведеться давати відповідь; кого саме зумію зрадити. Усвідомлення ножем пронизує мене, і я стікаю кров'ю, хай ніхто цього не бачить.

Напевно, скупі слова Джона таки ховали в собі жорстоку правду. Хай там як, мені, мабуть, не втекти від долі, яку він передбачив.

Я здіймуся.

Здіймуся сама.

Кам'яні плити ковзають під моїми ногами, знову здійнявся вітер, цього разу із заходу. Він несе із собою нудотний сморід крові. Я насилу ковтаю згірклу слину, згадуючи облогу, мертві тіла, кров двох кольорів. Моє зап'ястя в полоні кам'яношкіра. Зламані шиї, розтерзані груди, блискучі органи й голі кістки. У бою легко було відокремити свідомість від такого жаху. Навіть не-обхідно. Страх занастив би мене. Натомість зараз моє серце б'ється, наче скажене, а на тілі сходить холодний піт. Попри те що ми вижили й перемогли, біль від втрати розрив бескиди всередині мене.

Я досі відчуваю їх. Заряджені енергією нерви, які моя блискавка простежила в кожній людині, котру потім убила. Ніби тонкі сяйні гілки, різні та водночас схожі одна на одну. Занадто багато, аби порахувати. Солдати в червоно-синіх уніформах Норти й Озерних земель. Усі срібні. Сподіваюся.

Сумнів ударяє мене в живіт, мов кулак силача. Мейвен уже використовував червоних як гарматне м'ясо та живий щит. Я не замислювалася про це під час облоги. Ніхто з нас не впевнився, що в королівському війську лише срібні, — або, можливо, іншим було байдуже. Девідсону, Келові, навіть Фарлі, якщо вона вважала, що перемога варта утрат.

— Гей, — шепоче дівчина, беручи мене за зап'ястя. Тиск її пальців змушує мене здригнутися, нагадуючи про кайдани. Із силою і тихим гарчанням вивільнивши руку, я червонію, соромлячись, що досі не забула про полон.

Діана відступає, здійнявши долоні та широко розплющивши очі. Але без страху, без осуду, без жалості в погляді. Невже на її обличчі мерехтить розуміння?

— Вибач, — промовляє вона. — Забула про зап'ястя.

Я ледве хитаю головою, запихаючи руки в кишені, аби приховати фіолетові іскри на кінчиках пальців.

— Усе гаразд. Не...

— Я знаю, Мер. Таке трапляється, коли ми нарешті сповільнюємось. Організм отямлюється, і всі пережиті страхіття обвалюються на тебе, мов сніг у горах. Тобі немає чого соромитись, а ще зовсім не соромно трохи відпочити, — порухом голови Фарлі вказує вбік від вежі. — Казарми...

— Там були червоні? — простягаю руку в бік поля бою та зруйнованих стін Корвіума. — Мейвен й озеряни відіслали сюди червоних солдатів?

Діана здивовано ворушить віями.

— Ні, наскільки мені відомо, — врешті відповідає дівчина з тривогою в голосі. Вона теж не знає. Вона не хоче знати, і я також. Мені не вдасться витримати це.

Різко обертаюся, цього разу прямуючи до вежі попереду Фарлі. Між нами знову повисає тиша, наповнена гнівом і соромом. Я занурююся в них, картаю себе, намагаюся звикнути до огиди й болю. Будуть ще битви. Помре безліч людей, і срібних, і червоних. Це війна. Це революція. Інші ж потраплять під перехресний вогонь. Забути — означає знову приректи їх на загибель, а також приректи на загибель тих, хто буде після мене.

Піднімаючись сходами башти, я стискаю долоню в кишені в кулак. Гострий стрижень сережки жалить мою плоть, а червоний камінець, навпаки, зігріває її. Я повинна викинути прикрасу у вікно. Повинна забути про Кела.

Але сережка залишиться зі мною.

Пліч-о-пліч ми з Фарлі заходимо до залу ради. Ніби опинившись у тумані, я підходжу до столу, подумки наказуючи собі спостерігати, запам'ятовувати, шукати тріщини в чужих словах, знаходити таємниці та брехню в невимовленому. Так простіше відволіктись, адже у просторій

кімнаті мені одразу стає зрозуміло, чому я так прагнула повернутися сюди, хай навіть мала право втекти.

Не тому, що перемовини дуже важливі. Не тому, що Девідсону чи Діані може знадобитися моя допомога.

А тому, що я егоїстка, слабка й налякана. Мені несила перебувати наодинці із собою.

Отож я мовчки сиджу, слухаю і дивлюсь.

І незмінно відчуваю його погляд на собі.

Рекомендована література

Варіація

Іменинниця

Кістки серця

Тобі боляче?

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ